

Arrest

nr. 222 122 van 29 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 mei 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van 23 mei 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor verzoekers en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 juli 2016 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in functie van de

aandoening van mevrouw L. M., verzoekster. Op 16 januari 2017 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard en op 23 mei 2017 ongegrond verklaard.

Deze beslissing tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt op 3 januari 2019 ter kennis gebracht aan verzoekers en betreft de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.07.2016 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., M. (R.R.: ...)

Geboren te Haush Halaop (...)1970

+ partner: M., L. (R.R.: ...)

Geboren te Rayak op (...)1975

+ kinderen:

-M., N. (R.R.: ...)

Geboren te Bedneyil op (...)1996

-M., C.; °(...) 2003

Nationaliteit: Libanon

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.01.2017, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grand om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M. L., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 19.05.2017 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Voor M. M. en M. N.:

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Voor M.. L.:

Gezien de asielpcedure nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielpcedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpcedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister te schrijven."

1.2 Op 23 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer M. M. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: M., M.

Geboortedatum: (...)1970

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Libanon

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 03.12.2014, hem betekend op 11.12.2014.”

1.3 Op 23 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tot slot een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van mevrouw M N. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: M., N.

Geboortedatum: (...)1996

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Libanon

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.04.2017, haar ter kennis gegeven op 20.04.2017."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 9ter, 62, 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van "het beginsel van procedurele samenwerking".

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"V. ENIG MIDDEL

Manifeste appreciatiefout en schending van:

- *artikel 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna, "EVRM");*
- *artikelen 1 tot en met 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna, "HGUE");*
de artikelen 9ter, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, "VW");
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;*
- *het proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van procedurele samenwerking;*

1. AANGEHAALDE RECHTSNORMEN

Artikel 3 EVRM stelt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, *MSS c. Belgique et Grèce*, 21 januari 2011 Y c. *Russie*, 4 december 2008 ; *Saadi c. Italie*, 28 februari 2008 ; *Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni*, 30 oktober 1991 ; *Cruz Varas et autres c. Suède*, 20 maart 1991; zie ook RvV nr 138 942 van 20 februari 2015). Artikel 3 HGUE stelt: "Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit." Artikel 4 HGEU stelt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie : Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-

leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. Artikel 8 van het EVRM : "1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Artikel 9ter Vreemdelingenwet is breder dan artikel 3 EVRM: "Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan" (RvS nr 225.633 van 28 november 2013; RvV arrest 91385, 19 november 2012, arrest nr 92 309 van 27 november 2012, arrest nr 117 410 van 21 januari 2014). Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. Volgens de voorbereidende werkzaamheden van de Wet van 15 september 1980, deze mogelijkheid betreft de "vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf" (Parl. Doc., Kamer, 2005-2006, 51-2478/001, pp. 34 en 35). De analyse van de effectieve beschikbaarheid en toegankelijk van de vereiste zorgen dient in concreto uitgevoerd worden, rekening houdend met alle specifieke elementen van het geval. De Directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft naar deze voorwaarden van een effectieve en concrete toegankelijkheid verwezen in zijn verhoor voor het Parlement: « De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht" (Parl. Doc., Kamer, 2005-2006, n°2478/008, page 137). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen een passende en afdoende motivering in feite en in rechte vereisen. Deze motieven moeten bovendien uitdrukkelijk worden vermeld op de beslissing (formele motivering): « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS

nr 220.622 van 17 september 2012). De administratieve principe van procedurele medewerking impliceert niet dat er een dialoog moet ontstaan tussen de betrokkene en de administratie maar veronderstelt wel dat de administratie de betrokkene de gelegenheid geeft om zijn eventuele opmerkingen te maken. Evenzo, het beginsel impliceert dat als meer informatie of documenten nodig zijn om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, dan moet de administratie deze opvragen aan betrokkene (CCE n° 121 846 van 31 maart 2014 ; CCE n° 42.353 van 26 april 2010). Dit beginsel legt ook aan de administratie de verplichting op om betrokkene te leiden en hen de nuttige informatie door te geven van wat van hen wordt verwacht. Uw Raad (arrest n° 121 846 van 31 maart 2014) : « Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. Force est donc d'observer que le constat de l'ignorance de la valeur brute ou nette des montants perçus par l'épouse du requérant ne peut suffire à justifier que « On ne peut (sic) donc apprécier justement si les moyens de subsistance (sic) effectifs (nets) atteignent les 120 zdu RIS ».

2. UITEENZETTING VAN DE ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

2.1 Eerste onderdeel

De beslissing en het advies van de arts-adviseur schenden het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van procedurele samenwerking en het vertrouwensbeginsel daar de arts-adviseur, bij de bespreking van de aandoeningen van verzoekster hypothesen formuleert en onzekerheden identificeert in het medisch dossier. De arts-adviseur stelt inderdaad vast : "het is niet duidelijk of het orale antidiabeticum (metformine glucophage), nog in betrokkene actuele medication zit" en dat "van het door de neuroloog op 08/01/2016 voorgestelde EMG (...) Zit geen verslag in de voorgelegde medische stukken". Er wordt niet betwist dat verzoekster aan een ernstige ziekte lijdt en dat haar medicatie en opvolgingen van noodzakelijk belang zijn. Toch stelt de arts-adviseur zijn advies op alhoewel er duidelijk, en door hem geïdentificeerd, informatie ontbreekt. De arts-adviseur had de mogelijkheid als de medische stukken niet duidelijk waren, zoals hij zelf vaststelt, om met de arts van verzoekster contact op te nemen of aan verzoekster bijkomende inlichtingen te vragen. Met onduidelijke informatie over de nodige behandeling is het onmogelijk om de beschikbaarheid en de toegankelijk van dergelijk behandeling te analyseren. Het feit dat de arts-adviseur verzoekers of hun arts niet heeft uitgenodigd om het medisch dossier te verduidelijken en zich vervolgens beperkt heeft tot het analyseren van een onduidelijke en onvolledige medisch dossier schendt het vertrouwensbeginsel, het beginsel van procedurele medewerking en het beginsel van zorgvuldigheid.

2.2 Tweede onderdeel

Schending van de motiveringsplichten, van artikel 9ter VW, artikel 3 EVRM en artikel 1 tot 4 HGUE omdat de motivering in verband met de "beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst in het advies van de arts-adviseur, waarop verwerende partij stoelt haar beslissing, niet afdoende is. De eerste verwijzing naar de informatie afkomstig uit de MedCOI-databank, die niet publiek is, wordt niet op een afdoende manier uiteengezet: er wordt verwezen naar "aanvragen" en "referentienummers", en er wordt gesteld dat "uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat een huisarts, internist, endocrinoloog, cardioloog en oftalmoloog zowel op ambulante basis als in-hospitaal beschikbaar zijn in Libanon om de nodige specialistische opvolging en behandeling te garanderen" Deze motivering laat verzoeker niet toe te weten maar in libanon zo'n opvolging zou bestaan en of het effectief gaat om passende zorgen en opvolging. De "aanvragen " zijn ook niet gedateerd en het is dus onmogelijk voor verzoekers om na te gaan als de conclusies van arts-adviseur nog actueel zijn. De tweede verwijzing naar een "lijst van beschikbare medicatie voor Mevr. M." om de beschikbaarheid van de huidige medicatie aan te tonen wordt niet op een afdoende manier uiteengezet daar men geen enkel indicatie krijgt over deze "lijst van beschikbare medicatie". De derde verwijzing naar een website drugs.com die informatie zou moeten geven over het verdelen van spironolacton onder de naam Aldactone in Libanon door de firma Searle is ook onvoldoende daar de website enkel de namen van de spironolacton in elk land identificeert maar bewijst de beschikbaarheid hiervan niet. Verzoekster betwist de beschikbaarheid van haar nodige medicatie en zorgen in Libanon daar WHO zelf verwijst naar de afwezigheid van deze zorgen (stuk 4). De vaststellingen van de arts-adviseur die het tegendeel beweren zijn onafdoende. De voorwaarden van een toegelaten motivering "par référence", i.e. door verwijzing naar andere stukken, zijn in huidig geval niet vervuld daar de inhoud van de MedCOI-documenten en de "bijlage 2" niet op een afdoende manier uiteengezet is in het advies van de arts-

adviseur, en deze documenten niet tijdig ter kennis van verzoekende partij werden gebracht.« *Considérant que si la motivation par référence d'un acte administratif peut être admise, c'est à la condition que le document auquel l'auteur de la décision en cause entend se référer existe effectivement et soit lui-même motivé formellement;* » (RvS Braginsky, n° 223.713, 04.06.2013) ; « *que la loi du 29 juillet 1991 n'interdit pas la motivation par référence ; qu'il est satisfait à son prescrit lorsque l'avis auquel il est fait référence est joint, ou intégré dans l'acte administratif et que les avis auxquels il est référé soient eux-mêmes motivés;* » (RvS, Dandrifosse, n° 223.440, 07.05.2013). Verzoeker is bijgevolg niet in staat om, op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing een afdoende kennis te hebben van de motieven waarop de beslissing stoelt: « Bij de wet van 29 juli 1991 gewaarborgde recht van de adressaat van de handeling, maar eveneens van elke belanghebbende derde, om onmiddellijk kennis te nemen van de motieven die de beslissing verantwoorden door de vermelding ervan in de handeling zelf. Het recht op de uitdrukkelijke motivering maakt het mogelijk het juridische toezicht op de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte en de inachtneming van het beginsel van de wapengelijkheid in het kader van het administratief contentieux te versterken. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, die de bestuurde in staat moet stellen te beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, zou zijn doel voorbijschieten indien die bestuurde de motieven die de beslissing verantwoorden pas te weten kan komen nadat hij beroep heeft ingesteld. » (Grondwettelijk Hof, arrest nr 74/2014 van 8 mei 2014) Deze praktijk werd al veroordeeld door Uw Raad in een gelijkaardige zaak, in zijn arrest nr 211 356 van 23.10.2018: « *Au vu du libellé et du contenu des réponses aux « requêtes MedCOI », le Conseil observe que la mention figurant dans l'avis du fonctionnaire médecin, selon laquelle « Ces requêtes démontrent la disponibilité de l'olmesartan, de l'amlodipine, de l'hydrochlorothiazide, du tramadol, du paracétamol et de la méthylprednisolone », ne consiste ni en la reproduction d'extraits, ni en un résumé desdits documents, mais plutôt en un exposé de la conclusion que le fonctionnaire médecin a tiré de l'examen des réponses aux requêtes MedCOI citées. Il s'ensuit que cette motivation de l'avis du fonctionnaire médecin, par référence aux informations issues de la banque de données MedCOI, ne répond pas au prescrit de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. En effet, la simple conclusion du fonctionnaire médecin ne permet pas à la partie requérante de comprendre les raisons pour lesquelles il a considéré que ces informations démontraient la disponibilité du traitement médicamenteux requis. Il en est d'autant plus ainsi, qu'à la différence d'un lien vers une page Internet, lequel est, en principe, consultable en ligne, par la partie requérante, les réponses aux « requêtes MedCOI », sur lesquelles se fonde le fonctionnaire médecin dans son avis, ne sont pas accessibles au public. En conséquence, entendant motiver son avis par référence à ces documents, le fonctionnaire médecin se devait, soit d'en reproduire les extraits pertinents, soit de les résumer, ou encore de les annexer audit avis. A l'inverse, le procédé utilisé entraîne une difficulté supplémentaire pour la partie requérante dans l'introduction de son recours, puisque celle-ci doit demander la consultation du dossier administratif à la partie défenderesse, afin de pouvoir prendre connaissance des réponses aux « requêtes MedCOI », sur lesquelles le fonctionnaire médecin fonde son avis, et ainsi en vérifier la pertinence. Ce procédé est d'autant plus critiquable que, s'agissant d'un domaine aussi spécifique que le domaine médical, la motivation contenue dans l'avis du fonctionnaire médecin doit être complète, afin de permettre à la partie requérante et au Conseil, qui n'ont aucune compétence en matière médicale, de comprendre le raisonnement du fonctionnaire médecin et, en ce qui concerne la première, de pouvoir le contester. » Om al die redenen moet de bestreden beslissing vernietigd worden.*

2.3 Derde onderdeel

Appreciatiefout en schending van de motiveringsplichten, van artikel 9ter VW, van artikel 3 EVRM, van artikel 1 tot 4 HGUE omdat de motivering in verband met de "toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst in het advies van de arts-adviseur, waarop verwerende partij stoelt haar beslissing, niet adequaat, noch relevant, noch afdoende is.

Ten eerste. zet de arts-adviseur uiteen in een paragraaf dat het kwaliteitsniveau van de gezondheidszorgen van land tot land uiteenlopend zijn, en dat er moet worden nagegaan als betrokkene zal terugkeren naar een systeem die hem in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Ten tweede. door het gezondheidssysteem in Libanon in grote lijnen te beschrijven, en vast te stellen dat de zes publieke ziekteverzekeringen in Libanon op werk zijn gebaseerd, dat "medicatie" voor hypertensie gratis is en dat de Chronic Care Centre zorgen biedt aan alle patiënten die lijden aan diabetes type I, geeft de arts-adviseur geen voldoende motivering om effectief toegang aan verzoekster te garanderen. De daadwerkelijke toegankelijkheid aan de gezondheidszorgen in Libanon wordt dus niet door verwerende partij aangetoond, daar ze zich beperkt tot een onvolledige en in abstracto analyse van

de toegankelijkheid van de zorgen in Libanon. Des te meer verwijst verzoekster naar een fiche van WHO waar wordt duidelijk vastgesteld dat de behandelingen en zorgen die verzoekster nodig heeft niet toegankelijk zijn voor haar in primaire gezondheidscentra's (stuk 4). Verder zou verzoekster willen benadrukken dat er geen bewijs wordt geleverd dat "de medicatie" dat betaald wordt door de Staat voor hypertensie passend is voor verzoekster situatie. Uiteindelijk blijkt, na een opzoeking van de Chronic Care Center, dat ze enkel zorgen bieden aan kinderen en jonge patiënten, wat niet het geval is van verzoekster. Verwerende partij heeft de concrete toegankelijkheid tot de nodige zorgen van verzoekster niet bewezen.

Ten derde, is de motivering van de arts-adviseur volgens welke "de echtgenoot van betrokkene legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong niet passend, daar verzoeksters echtgenoot al meer dan 14 jaren Libanon heeft verlaten en daar geen netwerk meer heeft om een werk te vinden; dat de arts-adviseur zelfs heeft vastgesteld dat verzoekster begeleid zou moeten zijn zou zij de vliegtuig moeten nemen omwille van haar visusstoornissen en dat het dus onlogisch is, zelfs tegenstrijdig is, dat ze nu plots het bewijs van haar arbeidsongeschiktheid niet zou leveren alhoewel er wordt expliciet vastgesteld dat verzoekster een beperkte zicht heeft.

Ten vierde, heeft de arts-adviseur het over de Internationale Organisatie voor Migratie ("IOM") en het feit dat deze organisatie mensen kunnen bijstaan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Niet alleen is deze vaststelling niet adequaat, want verzoeker is niet in staat om te werken maar ook vormt het geen garantie voor verzoeker om toegang tot de noodzakelijke zorgen te krijgen.

De bronnen van deze informatie worden ook niet meegedeeld wat tot gevolg heeft dat verzoekers de vaststellingen niet kunnen verifiëren nog begrijpen.

2.4 Vierde onderdeel

De ongegrondheidsbeslissing en het advies van de arts-adviseur worden gemotiveerd door een verwijzing naar het zeer hoge drempel van de Europees Hof voor de Rechten van de Mens in verband met artikel 3 EVRM alhoewel het in het licht van artikel 9ter VW dat de analyse gemaakt moet worden, wat fundamenteel verschilt. De motivering toont aan dat de toegankelijkheid van de zorgen getoetst werd met de strenge benadering van de EHRM over artikel 3 EVRM, et niet in het licht van de inhoud van artikel 9ter VW. Als tegenpartij dit betwist, moet er ten minste worden vastgesteld dat de motivering niet duidelijk is en dubbelzinnig is, wat de verplichtingen van duidelijkheid en verstaanbaarheid schendt. Daar waar artikel 9ter gaat om een vreemdeling die "lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft » en beperkt de bevoegdheid van de arts-adviseur als volgt : "De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. » Uw Raad en de Raad van State hebben zich al kunnen uitspreken over de fundamentele verschillen die artikel 9ter en artikel 3 EVRM onderscheiden : « en adoptant le libellé de l'article 9ter de la Loi, le Législateur a entendu astreindre la partie défenderesse à un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoquée par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques » (CCE n° 92 309 du 27 novembre 2012, pt 3.1.2. ; voy. également CCE n° 91 385 du 19 novembre 2012 ; CCE n° 126 515 du 1er juillet 2014 ; voy. également les arrêts d'assemblée générale : CCE 12 décembre 2014, n° 135 035.135 037.135 038.135 039 et 135 041).

Het fundamenteel verschil tussen artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM voortvloeit uit het feit dat artikel 3 EVRM niet tot doel heeft aan een vreemdeling aanspraak te geven op een verblijfsrecht en dit heeft tot gevolg een restrictieve benadering van het Hof die zijn drempel als volgt rechtvaardigt : « seuil qui est selon elle correct dans son principe étant donné que, dans ces affaires, le préjudice futur allégué proviendrait non pas d'actes ou d'omissions intentionnels des autorités publiques ou d'organes indépendants de l'Etat mais bien d'une maladie survenant naturellement et de l'absence de ressources

suffisantes pour y faire face dans le pays de destination." (N. t. UK, 27 mai 2008, §§ 42 et 43) Artikel 9ter is specifiek voorzien voor het verkrijgen van een verblijfsrecht en viseert expliciet de humanitaire situatie die voortvloeit uit een aandoening. De Raad van State heeft een motivering van een weigeringsbeslissing op basis van artikel 9ter veroordeeld die de drempel van het Europees Hof omtrent artikel 3 EVRM nam : "Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan" (RvS nr 225.633 van 28 november 2013). De motivering in de ongegrondheidsbeslissing dat nu bestreden wordt verwijst naar artikel 3 EVRM : « Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM" De termen "beschikbaarheid" en "toegankelijkheid" in artikel 9ter VW kunnen niet worden geanalyseerd enkel in het licht van de eisen van het EVRM. Men moet zich berusten op de algemene definitie van deze woorden die tot de restrictieve interpretatie van het Hof niet beperkt kunnen zijn. De motivering van de bestreden beslissing is dus onvolledig en inadequaat en de draagwijdte van artikel 9ter werd miskend door verwerende partij.

2.5 vijfde onderdeel

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn onwettig daar zij stoelen op een 9ter-beslissing die onwettig is, voor de reden uiteengezet in de vorige middelen, waarnaar hier wordt verwezen.

2.6 Zesde onderdeel

De bevelen om het grondgebied te verlaten schenden artikel 74/13 VW, het artikel 8 EVRM, het artikel 7 HGEU en de beginselen van motivering en zorgvuldigheid daar er geen motivatie bestaat omtrent de familie-en privéleven van verzoekers. Meneer M. M. en zijn dochter, Mevrouw M. N., moeten het land verlaten terwijl M. M. en de minderjarige dochter, M. C. toegestaan zijn op het grondgebied te verblijven. Dergelijk situatie maakt een manifeste schending uit van verzoekers recht op eerbiediging van hun familieleven."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, in de eerste bestreden beslissing met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers geduid dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen, werd samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht en de inhoud ervan dient derhalve te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer licht in zijn verslag tevens de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging toe in Libanon. Hij geeft tevens zijn visie weer omtrent de mogelijkheid tot reizen. De ambtenaar-geneesheer besluit dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Libanon.

In de tweede en de derde bestreden beslissing, verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet, het verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Hij specificeert zowel in de tweede als in de derde bestreden beslissing

dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of een geldig visum. Verzoekers betwisten dit niet.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Het laat verzoekers toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers aangeven het niet eens te zijn, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In dit kader dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoekers op algemene wijze verwijzen naar *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”* en van *“het beginsel van procedurele samenwerking”*, neemt de Raad, bij gebrek aan concrete duiding, aan dat zij doelen op het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om - in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole - zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Voormelde schendingen moeten *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een

verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Zoals hoger gesteld, verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers ongegrond met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 19 mei 2017, hetgeen luidt als volgt:

“Geachte heer

NAAM: M., U. (R.R.: ...)

Vrouwelijk

nationaliteit Libanon

geboren te Rayak op (...)1976

adres (...) SINT-JANS-MOLENBEEK

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.07.2016.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- SMG d.d. 20/04/2016 van Dr. A. O., internist-endocrinoloog-diabetoloog
- « Consultatieverslag d d. 20/04/2016 van Dr. A O.
- SMG d.d. 15/03/2016 van Dr. M. N., huisarts
- SMG d.d. 19/03/2016 van Dr. E. L., oogarts
- Consultatieverslag d.d. 06/01/2016 van Dr. S. D., neuroloog
- Consultatieverslag dd. 24/02/2016 van Dr. B. P., cardioloog
- Consultatieverslag dd 17/11/2016 van Dr. T. V., cardioloog
- Consultatieverslag d.d 18/03/2016 van Dr. E. L.

Uit der ter staving van de aanvraag voorgelegde stukken weerhoud ik dat het gaat om een 42-jarige vrouw met toenmalig sterk ontregelde insuline-afhankelijke suikerziekte (diabetes mellitus type I), met hoge bloeddruk (arteriële hypertensie), waardoor ze secundair aan de bloeddrukverlagende medicatie gezwollen enkels had (malleolaire oedemen graad 4) en beginnend hartfalen, en met zware visusstoornis ten gevolge van aantasting van het netvlies van beide ogen ten gevolge van de chronisch hoge bloedsuikergehaltes (proliferatieve diabetische retinopathie).

Bespreking:

In 2006 werd de diagnose van diabetes type II (niet-insuline-afhankelijk) en in 2007 arteriële hypertensie. Op 20/04/2016 stelt Dr. O. de diagnose van diabetes type (insuline-afhankelijk) met proliferatieve retinopathie en neuropathie (tintelingen aan beide voetzolen en afwezige achillespeesreflex bilateraal). Tijdens deze consultatie wordt de insulinothérapie gewijzigd en aangepast. Het is niet duidelijk of het orale antidiabeticum (metformine Glucophage) nog in betrokkenes

actuele medicatie zit. Er wordt ook voorgesteld om de medicatie voor de neuropathie te wijzigen van pregabalin (Lyrica) naar gabapentine (Gabapentin).

Van het door de neuroloog op 08/01/2016 voorgestelde EMG (elektro-myografisch onderzoek: onderzoekt de snelheid van zenuwgeleiding in de spieren) zit geen verslag in de voorgelegde medische stukken.

Omdat Mevr. M. ernstig gezwollen enkels/onderbenen ontwikkelde op bloeddrukverlagende medicatie (een ACE-inhibitor), werd deze door de cardioloog in 2015 reeds aangepast. Betrokkene staat op een zoutarm dieet en neemt waterafdrijvende middelen en andere bloeddrukverlagende middelen om haar bloeddrukken onder controle te houden:

- Bisoprolol (Emconcor), een bèta-blokker
- Perindoni + indapamine (Pretterax). Een ACE-inhibitor gecombineerd met een diureticum (waterafdrijvend middel)
- Flusomide (Furosemide), een lisdiureticum en spironolacton (Spironolactone, Aldactone), een kaliumsparend diureticum
- Losartan (Losartan) dat inwerkt op het renine-angiotensinesysteem

Voor de diabetische aandoening van de netvliesen dient Mevr. M. opgevolgd te worden door een oogarts. Zij kreeg maandelijks injecties in en laserbehandeling van het netvlies van beide ogen om de aandoening te stabiliseren. Met optimale correctie is haar gezichtsscherpte (visus) in maart 2016 in het rechter oog 3/10 en in het linker 2/10, wat wil zeggen dat Mevr. M. zeer slechtziend is met bril.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is
Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 7024
Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 7544
Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8873
2. Lijst van beschikbare medicatie voor Mevr. M. in Libanon volgens MedCOI dossiers
3. De firma Searle verdeelt spironolacton onder de merknaam Aldactone in Libanon:
<https://www.drugs.com/international/spironolactone.html>

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat een huisarts, internist, endocrinoloog, cardioloog en oftalmoloog, zowel op ambulante basis als in-hospitaal beschikbaar zijn in Libanon om de nodige specialistische opvolging en behandeling te garanderen.

Materiaal voor Mevr. M. om zelf haar bloedsuikergehalte te controleren (glucometer en teststrips) is beschikbaar.

Labo-onderzoeken om bloedsuikerspiegel en de evolutie ervan via HbA1C/glyc.HB) te controleren zijn beschikbaar in Libanon (BMA 7544 en 8873), evenals verschillende vormen van snel- en trager werkende insulinevormen en de insuline aspartaam die Mevr. M. momenteel zou gebruiken.

Mocht Mevr. M. ook nog metformine als bloedsuikerverlagend middel nodig hebben, dan blijkt dit ook beschikbaar te zijn.

De bloeddrukverlagende middelen (bisoprolol, penndopril, losartan) en waterafdrijvende middelen of hun alternatieven (bumetamide, furosemide, spironolacton) zijn beschikbaar in Libanon.

Uit de voorgelegde medische stukken blijkt geen medische tegenindicatie om te reizen, wel dient men begeleiding te voorzien wegens het beperkte zicht van Mevr. M.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt dat in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma,

internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfondsHet gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In Libanon zijn er 900 gezondheidscentra waar een pakket aan gezondheidszorgen wordt aangeboden. Deze gezondheidscentra worden ofwel privaat uitgebaat door NGO's en politieke en levensbeschouwelijke organisaties ofwel worden zij beheerd door de Staat. Naast de private verzekeringen zijn er zes verschillende publieke ziekteverzekeringen in Libanon, die wel alle zes op werk gebaseerd zijn. De Libanese Staat betaalt voor de niet-verzekerden die lijden aan bepaalde chronische ziekten, zoals diabetes. Medicatie voor hypertensie is gratis te verkrijgen in de gezondheidscentra. The Chronic Care Centre biedt zorgen aan aan alle patiënten die lijden aan diabetes type I, de patiënt betaalt volgens zijn eigen mogelijkheden.

De echtgenoot van betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bovendien blijkt uit de asielaanvraag van betrokkene dat zijn nog een broer en zussen heeft wonen in het land van herkomst. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene daar niet zou terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Wat betreft de toegankelijk van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012).

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land o zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons/Verenigd Koninkrijk, §111) en dat wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene beschrijving, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, Y/Rusland, §9, EHRM 28 februari 2008, SaadVilaine, §131, EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005. Müslim/Turkije, §68).

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen; bijvoorbeeld door midden van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik dan ook besluiten dat de diabetes met retinopathie en de arteriële hypertensie, hoewel die zonder behandeling een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van Mevr. M. bij ontstentenis van een adequate behandeling zij geen reëel risico inhouden voor een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Libanon.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Libanon."

3.3 Na een uitvoerige theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, betogen verzoekers in een eerste onderdeel dat de ambtenaar-geneesheer bij de bespreking van de aandoening van verzoekster hypothesen formuleert en onzekerheden identificeert in het medisch dossier. Zij citeren de ambtenaar-geneesheer betreffende het orale antidiabeticum en het voorgestelde 'EMG'. Vervolgens hekelen ze dat

er niet wordt betwist dat verzoekster lijdt aan een ernstige ziekte en dat haar medicatie en opvolgingen van noodzakelijk belang zijn, en de ambtenaar-geneesheer zijn medisch advies toch opstelt alhoewel er duidelijk en door hem geïdentificeerd, informatie ontbreekt.

Zoals blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, en zoals verzoekers aangeven, weerhoudt de ambtenaar-geneesheer dat het gaat om een 42-jarige vrouw met toenmalig sterk ontregelde insulineafhankelijke suikerziekte (diabetes melitus type I) met hoge bloeddruk (arteriële hypertensie) waardoor ze secundair aan de bloeddrukverlagende medicatie gezwollen enkels had (malleolaire oedemen graad 4) en beginnend hartfalen, en met zware visusstoornis ten gevolge van aantasting van het netvlies van beide ogen ten gevolge van de chronisch hoge bloedsuikergehaltes (proliferatieve diabetische retinopathie).

De Raad benadrukt vooreerst dat het de ambtenaar-geneesheer vrijstaat niet akkoord te gaan met de behandelende arts, aangezien er anders over oordelen zou inhouden dat er geen beoordeling door de ambtenaar-geneesheer meer zou moeten gebeuren. De taak van een behandelende arts en die van een controlearts bij de Dienst Vreemdelingenzaken is fundamenteel verschillend. Waar de behandelende arts de taak heeft verzoekster naar behoren te verzorgen, is het de taak van de ambtenaar-geneesheer om na te gaan of verzoekster enerzijds door haar aandoening een reëel risico loopt voor haar leven of fysieke integriteit in de *supra* toegelichte acute, kritische of zeer vergevorderde zin of anderzijds door stopzetting van de behandeling een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt.

Waar verzoekers hun ongenoegen uiten over de afwezigheid van een onderzoek of overleg, verwijst de Raad naar artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Voormeld artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geenszins een verplichting worden afgeleid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het komt de Raad niet toe de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vermelde risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft. Er blijkt ook niet dat het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer geen contact heeft opgenomen met verzoekster of niet om bijkomende inlichtingen heeft gevraagd of verzoekster niet persoonlijk heeft onderzocht, afbreuk doet aan de door hem gedane vaststellingen. De ambtenaar-geneesheer is niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling te contacteren of aan een verder onderzoek te onderwerpen. De ambtenaar-geneesheer wordt aldus ook volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 34). *In casu* blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een advies heeft kunnen geven op basis van de voorgelegde medische stukken. Bovendien wordt benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn medische aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de medische gegevens zijn die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De arts-adviseur stelt vast dat tijdens de consultatie van 20 april 2016 met Dr. O. de insuliner therapie wordt gewijzigd en aangepast. Ook de medicatie voor neuropathie wordt

gewijzigd. Waar de arts-adviseur zich vervolgens de vraag stelt of het orale antidiabeticum nog in verzoeksters actuele medicatie voorkomt, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over dat de arts-adviseur hieromtrent verder geen onderzoek heeft gedaan aangezien het in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting aan verzoekster, die om een medische verblijfsmachtiging vraagt, toekomt om klaar en duidelijk weer te geven welke actuele medicatie zij dient in te nemen, te meer nu de medicatietherapie op 20 april 2016 werd gewijzigd en aangepast.

In een tweede onderdeel spitsen verzoekers hun betoog toe op de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst. Zij menen dat de verwijzingen naar de MedCOI-documenten en de “bijlage 2” niet op een afdoende manier uiteengezet zijn en dat deze documenten niet tijdig ter kennis van verzoekers zijn gebracht.

Omtrent de databank MedCOI, verduidelijkt de Raad vooreerst dat dient te worden verwezen naar voetnoot (1) van het advies, waarin wordt uiteengezet dat het MedCOI-project een initiatief is van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering (BMA), heden 15 partners telt (14 Europese landen en het International Centre for Migration Policy Development) en gefinancierd wordt door het *European Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF)*. Lokale artsen die in het land van herkomst werken, waarvan de identiteit beschermd wordt, werden uitgekozen door ambtenaren van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken via haar ambassades in het buitenland op basis van vooraf vastgelegde selectiecriteria: betrouwbaarheid, over een medisch professioneel netwerk in het land van herkomst beschikken, in het land van herkomst wonen en werken, over talenkennis beschikken en meer praktische criteria, zoals communicatiemogelijkheden en over voldoende tijd beschikken om de aanvragen te verwerken. Deze artsen werden gecontracteerd door het BMA in Nederland om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid van medische behandelingen in de landen waar zij verbleven. De identiteit van de lokale artsen wordt om veiligheidsredenen beschermd. De persoonlijke gegevens en CV's van de lokale artsen zijn gekend door het BMA en het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Nederland. De exacte specialisatie van de lokale arts is irrelevant omdat één van de selectiecriteria hun medisch professioneel netwerk in het land van herkomst is. Op deze manier kunnen zij vragen over eender welke medische specialisatie beantwoorden. De medische informatie die door International SOS, Allianz Global Assistance en de lokaal gecontracteerde artsen wordt verstrekt, wordt beoordeeld door de artsen van het BMA.

Waar verzoekers hekelen dat de MedCOI-databank een niet-publieke databank is, de verwijzing naar de stukken niet afdoende zou zijn en deze niet tijdig ter kennis werden gebracht, wijst de Raad erop dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat alle stukken waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst daarin aanwezig zijn. Een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing dient niet opgenomen te worden in de beslissing zelf (en niet te worden bijgevoegd). In het kader van de formele motiveringsplicht volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). De formele motiveringsplicht is dus ook niet geschonden omdat in de beslissing wordt verwezen naar stukken die niet afzonderlijk aan verzoekers werden meegedeeld. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier, waarin verzoekers inzage konden vragen. Voormelde stellingen van verzoekers missen dan ook alle grondslag.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de documenten informatie verschaffen – waartoe zij aldus toegang konden verkrijgen – die verzoekers niet *in concreto* weerleggen. De verwijzing naar het algemene document gevoegd onder stuk 4 is derhalve niet afdoende. Bovendien tonen verzoekers niet aan deze informatie te hebben gevoegd bij hun aanvraag zodat noch de gemachtigde noch de ambtenaar-geneesheer kunnen worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden. Het komt ook niet de Raad toe het stuk in de plaats van het bestuur te beoordelen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd.

Tevens wijst de Raad erop dat, waar verzoekers aangeven dat zij niet weten waar in Libanon de opvolging zou bestaan, dit wel degelijk wordt vermeld en daarenboven uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in “het land van herkomst” en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. Het volstaat dat wordt vastgesteld dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekster redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar men een behandeling

kan verkrijgen. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet elders kan vestigen, noch dat zij zich niet zou kunnen verplaatsen. De Raad stelt immers vast dat de ambtenaar-geneesheer eveneens oordeelde dat er geen tegenindicatie blijkt om te reizen, maar men wel begeleiding dient te voorzien wegens het beperkte zicht van verzoekster, hetgeen niet wordt betwist.

Waar verzoekers nog verwijzen naar arresten van de Raad, wijst de Raad er nog op dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

In een derde onderdeel nemen verzoekers het onderzoek naar de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst onder de loop. Ze verwijzen naar de bespreking van het kwaliteitsniveau, de beschrijving van het gezondheidssysteem, de zes publieke ziekteverzekeringen die op werk gebaseerd zijn, de gratis te verkrijgen medicatie voor hypertensie en ‘*The Chronic Care Centre*’, en besluiten dat geen voldoende motivering voorligt voor de effectieve toegang voor verzoekster aangezien een onvolledige en *in abstracto* analyse voorligt. Verzoekers verwijzen opnieuw naar het stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoekers vernoemen niet welke behandelingen en zorgen niet toegankelijk zijn voor verzoekster in de primaire gezondheidscentra en opnieuw wordt niet aangetoond dat het document werd voorgelegd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers menen dat het motief betreffende het gebrek aan bewijs van arbeidsongeschiktheid niet passend is, weerleggen zij deze vaststelling niet door uiteen te zetten dat verzoeksters echtgenoot Libanon al meer dan 14 jaar heeft verlaten en de algemene bewering dat hij daar geen netwerk meer heeft om werk te vinden. Ook gaan verzoekers verder enkel in op de visusstoornissen en bewaren zij het stilzwijgen over de verwijzing van de ambtenaar-geneesheer naar de asielaanvraag waarin wordt aangegeven dat er nog een broer en zussen wonen in het land van herkomst en het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene daar niet zou terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Dit wordt dan ook niet weerlegd door verzoekers.

Waar verzoekers tot slot in dit onderdeel ingaan op de mogelijkheid om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en stellen dat deze vaststelling niet adequaat is aangezien verzoekster niet in staat is om te werken, verwijst de Raad naar het voorgaande. Ook wat betreft de stelling dat geen garantie wordt geboden om toegang te krijgen tot de noodzakelijk zorgen en de bronnen niet worden meegedeeld, kan worden verwezen naar het reeds hoger vastgestelde en meer bepaald dat de beschikbaarheid wel degelijk werd onderzocht en dat deze informatie terug te vinden is in het administratief dossier.

In een vierde onderdeel houden verzoekers voor dat de motivering aantoont dat de toegankelijkheid van de zorgen getoetst werd met de strenge benadering van het EHRM over artikel 3 van het EVRM en niet in het licht van de inhoud van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit blijkt echter niet uit het medisch advies, noch uit de bestreden beslissing. Zoals hoger uiteengezet werd, werd een onderzoek gevoerd in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt vastgesteld dat het een schending vormt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan, blijkt dit *in casu* niet het geval. Ook worden de termen “*beschikbaarheid*” en “*toegankelijkheid*” niet enkel geanalyseerd in het licht van de eisen van het EVRM. Verzoekers geven slechts een beperkte voorstelling van zaken, hetgeen niet kan worden aanvaard.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in het medisch advies wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de betrokken elementen thans niet kunnen worden weerhouden. De ambtenaar-geneesheer is *in casu* eveneens alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangehaalde elementen met betrekking tot de medische toestand werden onderzocht, doch niet weerhouden. De Raad wijst er tevens op dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek heeft gevoerd naar zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid in het land van herkomst van de nog vereiste medische opvolging. Verzoekers’ aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet het volledige onderzoek voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet op een zorgvuldige, correcte en individuele wijze werd gevoerd.

Verzoekers geven in wezen meermaals aan het niet eens te zijn, hetgeen niet volstaat. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Dat de ambtenaar-geneesheer verzoekers niet bijtreedt in hun argumenten, betekent niet zonder meer dat de argumenten buiten beschouwing worden gelaten of er geen afdoende motivering voorligt. Verzoekers slagen er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde of van de ambtenaar-geneesheer niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald. Een te oppervlakkig of onzorgvuldig onderzoek door de ambtenaar-geneesheer van de voorliggende medische gegevens wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Daar waar verzoekers met hun kritiek blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en die rekening houden met de individuele situatie. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou steunen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Zij tonen niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is om op grond van voormelde vaststellingen te oordelen dat de nodige zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de overige aangehaalde artikelen of beginselen wordt niet aangetoond.

In het vijfde en zesde middel spitsen verzoekers hun betoog toe op de tweede en de derde bestreden beslissing. Waar verzoekers vooreerst betogen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten onwettig zijn daar zij steunen op een “9ter-beslissing” die onwettig is, kunnen zij niet worden bijgetreden. Immers, uit het voorgaande blijkt niet dat verzoekers een gegrond middel hebben aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zodat deze niet onwettig wordt bevonden.

Verder voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van “*de beginselen van motivering en zorgvuldigheid daar er geen motivatie bestaat omtrent de familie- en privéleven van verzoekers*”. Artikel 7 van het Handvest weerspiegelt de normen zoals weergegeven in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een

ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie. Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ beschouwd.

Verzoekers betogen dat de heer M.M. en zijn dochter mevrouw N. M. het land moeten verlaten terwijl het mevrouw L. M. en de minderjarige dochter C. M. toegestaan is op het grondgebied te verblijven.

Nog daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en/of artikel 8 van het EVRM en/of artikel 7 van het Handvest een motiveringsplicht in zich draagt, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen wat het belang is bij hun grief. Meer bepaald zetten zij niet uiteen met toepassing van welke rechtsgrond hun verblijf toegestaan is op het grondgebied. Verzoekers geven in hun feitenrelaas dan wel aan dat mevrouw L. M. en de dochter in België zijn aangekomen en op 23 juni 2015 een asielaanvraag hebben ingediend. Echter, zoals verzoekers eveneens erkennen, heeft de Raad geweigerd hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen bij arrest met nummer 203 072 van 26 april 2018. Verzoekers geven eveneens aan dat zij “onlangs” een nieuwe aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Zij duiden niet enkel aan om welke aanvraag het zou gaan, maar bovendien wijst de Raad erop dat het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, de betrokkene geen enkele garantie verleent op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert dit dat ten aanzien van hen maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekers geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu tonen verzoekers niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kunnen leiden. Ook zonder bevel om het grondgebied te verlaten, kunnen mevrouw en de dochter de andere gezinsleden vergezellen, hetgeen eveneens in het belang van het minderjarige kind is. Hinderpalen worden door verzoekers niet uiteen gezet.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoekers hebben hun gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekers kunnen niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hen toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Verzoekers tonen niet aan dat hun situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van hun gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven.

Verzoekers zetten niet op concrete wijze uiteen waaruit hun privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staven, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantonen. Bovendien kan uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven hebben opgebouwd in België, evenmin een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM worden afgeleid (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77).

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest wordt dan ook niet aangetoond.

Wat de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande, wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN